TEISINGUMO TEISMO (pirmoji kolegija) SPRENDIMAS

2005 m. gruodžio 15 d. *

Byloje C-26/04

dėl 2004 m. sausio 27 d. pagal EB 226 straipsnį pareikšto ieškinio dėl įsipareigojimų neįvykdymo

Europos Bendrijų Komisija, atstovaujama G. Valero Jordana, nurodžiusi adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

ieškovė,

prieš

Ispanijos Karalystę, atstovaujamą E. Braquehais Conesa, nurodžiusią adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

atsakovę,

* Proceso kalba: ispanų.

TEISINGUMO TEISMAS (pirmoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas P. Jann, teisėjai K. Schiemann, N. Colneric, J. N. Cunha Rodrigues (pranešėjas) ir E. Levits,

generalinis advokatas F. G. Jacobs,
kancleris R. Grass,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

susipažinęs su 2005 m. liepos 7 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Ieškiniu Europos Bendrijų Komisija prašo Teisingumo Teismo pripažinti, kad, pirma, Galicijos autonominės bendruomenės Pontevedra provincijos Moaña savivaldybėje esančių „Vilela/A Videira", „Niño do Corvo" ir „Canabal" paplūdimių oficialiai nepriskirdama maudymosi zonoms ir, antra, nesudarydama *Ría de Vigo* taršos mažinimo programos, Ispanijos Karalystė neįvykdė įsipareigojimų pagal 1975 m. gruodžio 8 d. Tarybos direktyvos 76/160/EEB dėl maudyklų kokybės

(OL L 31, 1976, p. 1) 4 straipsnio 1 dalį ir 1979 m. spalio 30 d. Tarybos direktyvos 79/923/EEB dėl vandenų, kuriuose veisiasi kiaukutiniai, kokybės (OL L 281, p. 47) (pataisytas vertimas) 5 straipsnį.

Teisinis pagrindas

2 Direktyvos 76/160 1 straipsnio 2 dalies a punktas maudyklą apibrėžia taip:

„maudykla“ reiškia tekančio ar stovinčio gėlo vandens telkinius ir jų dalis bei jūros vandenis, kuriuose:

— valstybių narių kompetentingų institucijų yra leidžiama maudytis

ar

— nedraudžiama maudytis ir kuriuose tradiciškai maudosi daug žmonių.“

3 Pagal šios direktyvos 3 straipsnio 1 dalį visoms maudymosi zonoms bendrai ir kiekvienai maudymosi zonai atskirai valstybės narės privalo nustatyti priede pateiktų maudykloms taikytinas parametrų vertes.

4 Minėtos direktyvos 4 straipsnio 1 dalis numato, kad:

„Valstybės narės privalo imtis visų reikiamų priemonių, kad per 10 metų nuo šios direktyvos paskelbimo maudyklų kokybė atitiktų pagal 3 straipsnį nustatytas vertes."

5 Direktyvos 79/923 1 straipsnis nurodo, kad:

„Šioje direktyvoje nagrinėjama vandens, kuriame veisiasi kiaukutiniai, kokybė ir ši direktyva yra taikoma tiems pakrančių ir sūriems vandenims, kuriems, valstybės narių nuomone, reikia apsaugos arba jų kokybės pagerinimo, kad būtų palaikoma kiaukutinių (dvigeldžių ir pilvakojų moliuskų) gyvybė ir prieauglis, ir taip būtų prisidedama prie žmogaus tiesiogiai valgomų iš kiaukutinių pagamintų produktų aukštos kokybės." (Pataisytas vertimas)

6 Pagal šios direktyvos 4 straipsnio 1 dalį:

„Valstybės narės iš pradžių dvejų metų laikotarpyje nuo šios direktyvos paskelbimo priskiria vandenis, kuriuose gali gyventi ir veistis kiaukutiniai." (Pataisytas vertimas)

7 Šios direktyvos 5 straipsnis numato:

„Valstybės narės sudaro programas siekdamos mažinti taršą ir užtikrinti, jog priskirtieji vandenys pagal 4 straipsnį per šešerius metus nuo priskyrimo atitiktų tiek valstybių narių pagal 3 straipsnį nustatytas vertes, tiek priedo G ir I stulpeliuose pateiktus komentarus."

8 Direktyvos 79/923 priedo 10 parametras, pavadintas „Fekalinės žarnyno lazdelės/100 ml", nurodo referencinę vertę, lygią „≤ 300 kiaukutinių mėsoje ir geldutės skystyje (1)" (pataisytas vertimas). Ši vertė nurodoma minėto priedo G stulpelyje, todėl pagal šios direktyvos 3 straipsnio 2 dalį ji iš esmės valstybėms narėms yra ne privaloma, o rekomendacinė.

9 Vis dėlto 10 parametre pateikta 1 išnaša numato: „Tačiau laukiant, kada bus priimta direktyva dėl iš kiaukutinių pagamintų produktų vartotojų apsaugos, yra būtina, kad šios vertės būtų laikomasi vandenų, kuriuose gyvena tiesiogiai žmonių vartojami kiaukutiniai, atžvilgiu." (Pataisytas vertimas)

10 Kadangi Akto dėl Ispanijos Karalystės ir Portugalijos Respublikos stojimo sąlygų ir sutarčių pritaikomųjų pataisų (OL L 302, 1985, p. 23) 395 straipsnis nenumato Ispanijos Karalystės naudai jokios leidžiančios nukrypti nuostatos dėl Direktyvų 76/160 ir 79/923, Ispanijos maudyklų kokybė turėjo atitikti Direktyvoje 76/160 nustatytas privalomas vertes nuo 1986 m. sausio 1 d., o Direktyvos 79/923 5 straipsnyje numatytos programos turėjo būti sudarytos ne vėliau kaip 1987 m. spalio 30 d.

Ikiteisminė procedūra

11 Manydama, kad Ispanijos Karalystė neįvykdė įsipareigojimų pagal Direktyvą 76/160 ir Direktyvą 79/923, Komisija, 2001 m. sausio 25 d. nusiųsdama šiai valstybei narei oficialų pranešimą, pradėjo prieš ją EB 226 straipsnyje numatytą procedūrą dėl įsipareigojimų neįvykdymo.

12 Atmetusi Ispanijos vyriausybės atsakant į šį oficialų pranešimą pateiktus argumentus, 2002 m. liepos 1 d. pagrįstoje nuomonėje Komisija nurodė Ispanijos Karalystei per du mėnesius nuo jos gavimo imtis reikalaujamų priemonių, kad į ją būtų tinkamai atsižvelgta.

13 Kadangi Ispanijos Karalystė neatsakė į šią pagrįstą nuomonę, Komisija pareiškė šį ieškinį.

Dėl ieškinio

Dėl pirmojo kaltinimo pažeidus Direktyvą 76/160

14 Kaip Komisija nurodo dublike, pirmuoju kaltinimu ji priekaištauja Ispanijos Karalystei neįvykdžius įsipareigojimo dėl to, kad trys paplūdimiai Galicijos pakrantėje nebuvo priskirti maudymosi zonoms, o ne dėl to, kad nebuvo laikytasi Direktyvoje 76/160 nustatytų privalomų ribinių verčių.

15 Tačiau Direktyvos 76/160 4 straipsnio 1 dalis aiškiai nenumato valstybių narių pareigos paplūdimius ar kitas vietas oficialiai priskirti maudymosi zonoms.

16 Priešingai, šios direktyvos 1 straipsnio 2 dalies a punktas apibrėžia maudyklas kaip vandenis, kuriuose valstybių narių kompetentingos institucijos leidžia maudytis arba nedraudžia maudytis ir kuriuose tradiciškai maudosi daug žmonių. Iš antrosios apibrėžimo dalies matyti, kad tam tikruose vandenyse valstybės narės gali leisti maudymąsi nebūtinai juos priskirdamos maudymosi zonoms.

17 Kaip pastebi generalinis advokatas išvados 14 punkte, pareigos nagrinėjamus vandenis oficialiai priskirti nebuvimas Direktyvoje 76/160 pabrėžiamas tuo, kad kitose direktyvose dėl aplinkos ir visuomenės sveikatos apsaugos yra nuostatų, aiškiai įpareigojančių valstybes nares iki tam tikros datos oficialiai priskirti ar nustatyti tam tikras zonas ar vandenis.

18 Iš to išplaukia, kad Direktyvos 76/160 4 straipsnio 1 dalis nenumato valstybėms narėms pareigos oficialiai priskirti maudymosi zonoms, kaip tai teigia Komisija.

19 Todėl pirmasis kaltinimas nėra pagrįstas ir turi būti atmestas.

Dėl antrojo kaltinimo pažeidus Direktyvos 79/923 5 straipsnį

20 Abi šalys sutinka, kad Ispanijos Karalystė *Ria de Vigo* vandenis pagal Direktyvos 79/923 4 straipsnio 1 dalį priskyrė vandenims, kuriuose gyvena ir veisiasi kiaukutiniai.

21 Atsiliepime į ieškinį Ispanijos Karalystė iš esmės nurodo, kad šios direktyvos 1 straipsnyje nustatyta jos taikymo sritis apima tik vandenis, kuriuose gyvena „žmogaus tiesiogiai valgomi" kiaukutiniai. Vienintelis direktyvos tikslas – vandens, skirto žmogaus tiesiogiai valgomų moliuskų veisimui, kokybės gerinimas. Ispanijos Karalystės nuomone, jokia *Ria de Vigo* zona nėra tiesiogiai žmogaus valgomų kiaukutinių veisimosi zona. Iš tikrųjų *Ria de Vigo* veisiasi tik kiaukutiniai, kurie turi būti valomi arba suleidžiami į dirbtinus vandens telkinius prieš suvartojimą. Todėl Direktyvoje 79/923 numatytų verčių nesilaikymas nėra šios direktyvos 5 straipsnio pažeidimas.

22 Šis argumentas nepriimtinas. Iš esmės Direktyvos 79/923 1 straipsnis numato, kad ši direktyva yra taikoma tiems pakrančių ir sūriems vandenims, kuriems, valstybės narių nuomone, reikia apsaugos arba jų kokybės pagerinimo, kad būtų palaikoma kiaukutinių gyvybė ir prieauglis, ir „taip būtų prisidedama prie žmogaus tiesiogiai valgomų iš kiaukutinių pagamintų produktų aukštos kokybės". Kaip pastebėjo generalinis advokatas išvados 43 punkte, sakinio dalis „taip būtų prisidedama prie žmogaus tiesiogiai valgomų iš kiaukutinių pagamintų produktų aukštos kokybės" neriboja direktyvos taikymo srities tik dėl šio tikslo, o labiau nurodo, kad ja vienu metu siekiama kito tikslo, kuris gali būti įgyvendintas tomis pačiomis priemonėmis, kaip tai patvirtina prieveiksmio „taip" vartojimas sakinyje. Iš šios formuluotės išplaukia, kad direktyva taikytina visiems vandenims, kuriuose veisiasi kiaukutiniai, neatsižvelgiant, ar juose gyvenantys kiaukutiniai skirti tiesioginiam žmonių valgymui ar po apdorojimo.

23 Tokį aiškinimą patvirtina ir Direktyvos 79/923 II priede esančiame 10 parametre pateikta 1 išnaša. Ši pastaba nurodo, kad ši žarnyno lazdelių rekomendacinė vertė tam tikrą laikotarpį turi būti laikoma kaip privaloma vandenų, kuriuose gyvena tiesiogiai žmonių vartojami kiaukutiniai, atžvilgiu. Iš to išplaukia, kad nustatyta vertė vandenų, kuriuose gyvena tiesiogiai žmonių nevartojami kiaukutiniai, atžvilgiu tebelieka rekomendacinio pobūdžio, o tai rodo, kad ši direktyva taikoma ir šiems vandenims.

24 Toks aiškinimas taip pat atitinka Direktyvos 79/923 tikslą, kuris išplaukia iš jos preambulės. Iš tiesų būtent iš šios direktyvos pirmosios, trečiosios, septintosios ir dešimtosios konstatuojamųjų dalių matyti, kad ja siekiama bendros vandenų, kuriuose veisiasi kiaukutiniai, kokybės apsaugos, neatsižvelgiant, ar juose gyvenantys kiaukutiniai skirti tiesioginiam žmonių vartojimui ar ne.

25 Iš to išplaukia, kad pagal Direktyvos 79/923 1 straipsnį ši direktyva taikytina *Ria de Vigo* vandenims.

26 Ispanijos Karalystė papildomai tvirtina, kad ji sudarė bendrą *Ria de Vigo* taršos mažinimo programą ir kad buvo nustatyta laipsniško taršos mažinimo priemonių programa. Todėl Ispanijos valdžios institucijos veikė pagal Direktyvos 79/923 5 straipsnį.

27 Komisija neginčija šių programų buvimo, tačiau mano, kad tai yra bendrosios nuotėkų valymo programos, kurios neatitinka vandenų, kuriuose veisiasi kiaukutiniai, specialios taršos mažinimo programos kriterijų Direktyvos 79/923 5 straipsnio prasme.

28 Iš 1996 m. gruodžio 12 d. Sprendimo *Komisija prieš Vokietiją* (C-298/95, Rink. p. I-6747, 24 punktas) matyti, kad Direktyvos 79/923 5 straipsnis įpareigoja valstybes nares sudaryti specialias programas, skirtas mažinti vandenų, kuriuose veisiasi kiaukutiniai, taršą.

29 Kadangi Ispanijos Karalystės atsiliepime į ieškinį nurodytos taršos mažinimo programos nėra specialios programos, skirtos mažinti vandenų, kuriuose veisiasi kiaukutiniai, taršą, nurodomas įsipareigojimų neįvykdymas įrodytas.

30 Vadinasi, antrasis Komisijos kaltinimas turi būti pripažintas pagrįstu.

31 Todėl konstatuotina, kad nesudarydama *Ria de Vigo* vandenų, kuriuose veisiasi kiaukutiniai, taršos mažinimo programos, Ispanijos Karalystė neįvykdė įsipareigojimų pagal Direktyvos 79/923 5 straipsnį.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

32 Pagal Procedūros reglamento 69 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to prašė. Tačiau pagal šio reglamento 69 straipsnio 3 dalies pirmąją pastraipą, jeigu kiekvienos šalies dalis reikalavimų patenkinama, o dalis atmetama, Teisingumo Teismas gali paskirstyti bylinėjimosi išlaidas šalims arba nurodyti kiekvienai padengti savo išlaidas. Kadangi Komisija ir Ispanijos Karalystė iš dalies pralaimėjo bylą, kiekviena šalis pati padengia savo išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (pirmoji kolegija) nusprendžia:

1. **Nesudarydama *Ría de Vigo* vandenų, kuriuose veisiasi kiaukutiniai, taršos mažinimo programos, Ispanijos Karalystė neįvykdė įsipareigojimų pagal 1979 m. spalio 30 d. Tarybos direktyvos 79/923/EEB dėl vandenų, kuriuose veisiasi kiaukutiniai, kokybės 5 straipsnį.**

2. **Atmesti likusią ieškinio dalį.**

3. **Europos Bendrijų Komisija ir Ispanijos Karalystė padengia savo bylinėjimosi išlaidas.**

Parašai.